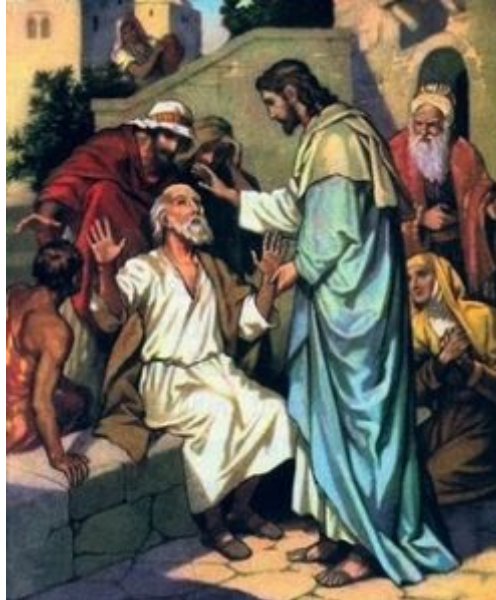
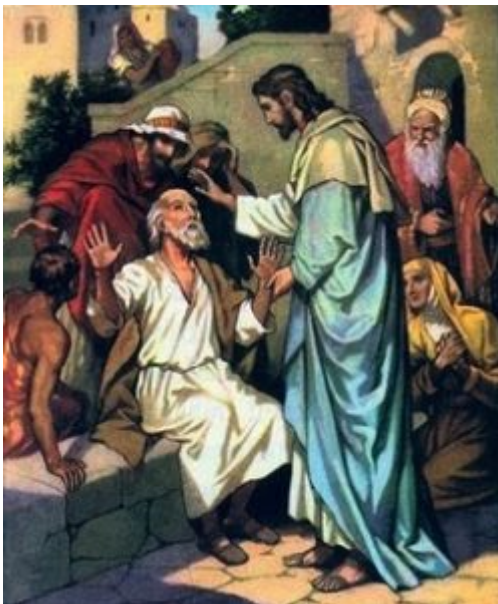

Ἡ προσευχή τοῦ Βαρτίμαιου (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ περίπτωση τοῦ Βαρτίμαιου, ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Μάρκο (10,46), μᾶς βοηθάει νὰ κατανοήσουμε κάπως ἱκανοποιητικὰ μερικὰ θέματα ποὺ ἔχουν σχέση με τὴν προσευχή.

«Καὶ ἔρχονται στὴν Ἱεριχώ. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, Αὐτὸς καὶ οἱ μαθητὲς του καὶ λαὸς πολὺς, καθόταν κοντὰ στὸ δρόμο καὶ ζητιάνευε ὁ τυφλὸς Βαρτίμαιος, ὁ γιὸς τοῦ Τίμαιου. Καὶ ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἦταν

ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ φωνάζει δυνατὰ καὶ νὰ λέει: Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με. Καὶ τὸν ἀπόπαιρναν μερικοὶ καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σιωπήσει. Αὐτὸς ὅμως φώναζε ὅλο καὶ περισσότερο: υἱὲ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με. Τότε σταμάτησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε νὰ τὸν φέρουν κοντὰ του. Πῆγαν λοιπὸν καὶ εἶπαν στὸν τυφλό. Κουράγιο, σήκω νὰ πᾶς, σὲ φωνάζει. Κι αὐτὸς, ἀφοῦ πέταξε τὸ ἔξωτερικό του ροῦχο, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐμποδίζει στὸ τρέξιμο, σηκώθηκε καὶ ἦρθε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τοῦ εἶπε: Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; Καὶ ὁ τυφλὸς τοῦ ἀπάντησε: Δάσκαλε, θέλω νὰ ξαναβρῶ τὸ φῶς μου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε: Πήγαινε, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε. Καὶ ἀμέσως ξαναβρῆκε τὸ φῶς του καὶ ἀκολούθησε τὸν Ἰησοῦ στὴν πορεία Του.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, ὁ Βαρτίμαιος, δὲν πρέπει, ἀπ' ὅ,τι φαίνεται νὰ ἦταν νέος. Στεκόταν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὴν πύλη τῆς Ἱεριχῶ, ζώντας ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνη ἢ τὴν ἀδιάφορη βοήθεια τῶν περαστικῶν. Πιθανὸν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς του νὰ εἶχε δοκιμάσει ὅλα τὰ γνωστὰ φάρμακα καὶ ὅλες τὶς θεραπευτικὲς μεθόδους. Θὰ τὸν εἶχαν ἀσφαλῶς πάει, ὅταν ἦταν μικρὸς, στὸ Ναό, θὰ εἶχαν προσευχηθεῖ καὶ θὰ εἶχαν προσφέρει θυσίες γιὰ νὰ βρεῖ τὴν υγεία του. Εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὅλους ἐκείνους πού, εἴτε γιὰτί εἶχαν κάποιο χάρισμα, εἴτε γιὰτί εἶχαν εἰδικὲς γνώσεις, μποροῦσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Εἶχε ἀσφαλῶς πολὺ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ βρεῖ τὸ φῶς του καὶ τελικὰ εἶχε ἐντελῶς ἀπογοητευτεῖ. Εἶχε δοκιμάσει ὅλα ὅσα μποροῦσε νὰ βάλει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ παρόλα αὐτὰ ἦταν ἀκόμα τυφλός.

Πιθανὸν εἶχε ἀκόμα ἀκούσει ὅτι τοὺς τελευταίους μῆνες εἶχε ἐμφανιστεῖ στὴ Γαλιλαία ἓνας νέος κήρυκας, ἓνας ἄνθρωπος πὺ ἀγαποῦσε τὸ λαό, ἦταν εὐσπλαχνος, καὶ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πὺ μποροῦσε νὰ θεραπεύει καὶ νὰ κάνει θαύματα. Ὁ Βαρτίμαιος πιθανὸν νὰ εἶχε πολλὰς φορὰς σκεφθεῖ ὅτι ἂν μποροῦσε θὰ πήγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ Χριστὸς ὅμως πήγαινε ἀπὸ τὸν ἓνα τόπο στὸν ἄλλο καὶ ὑπῆρχε πολὺ μικρὴ πιθανότητα ἓνας τυφλὸς ἄνθρωπος νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴ σπιθα τῆς ἐλπίδας, πὺ ἔκανε τὴν ἀπελπισία ἀκόμα πιὸ βαθιὰ καὶ πιὸ ἔντονη, καθόταν κοντὰ στὴν πύλη τῆς Ἱεριχῶ.

Μία μέρα ἓνα πλῆθος πέρασε δίπλα του, ἓνα πλῆθος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ἓνα θορυβῶδες ἀνατολίτικο μπουλούκι. Ὁ τυφλὸς τὸ ἄκουσε καὶ ρώτησε ποιὸς ἦταν. Ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἦταν ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἄρχισε νὰ φωνάζει. Κάθε σπιθα ἐλπίδας, πὺ εἶχε στὴν ψυχὴ του, ἔγινε ξαφνικὰ φωτιά, μία πυρκαϊὰ ἐλπίδας. Ὁ Ἰησοῦς τὸν Ὅποῖον δὲν μπόρεσε μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ συναντήσῃ, πέρναγε τώρα ἀπὸ κοντὰ του. Ἦταν δίπλα του καὶ κάθε βῆμα τὸν ἔφερνε ὅλο καὶ κοντύτερα. Μετὰ ὅμως κάθε βῆμα θὰ τὸν πήγαινε ἀπελπιστικὰ ὅλο καὶ πιὸ μακριά.

Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζει : «Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησέ με». Αὐτὸ πὺ ἔκανε ἐκείνη τὴ

στιγμή ἦταν ἢ πιὸ τέλεια ὁμολογία πίστεως. Ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἀπόγονό τοῦ Δαυίδ, τὸ Μεσσία. Δὲν μποροῦσε τότε νὰ τὸν ἀποκαλέσει Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, γιατί αὐτὸ δὲν τὸ ἤξεραν ἀκόμα οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές του. Στὸ πρόσωπό Του ἀναγνώρισε τὸ «ἀναμενόμενο».

Τότε συνέβη κάτι ποὺ πολὺ συνηθίζεται καὶ στὴ δική μας τὴ ζωὴ. Μερικοὶ τριγύρω του τοῦ ἔλεγαν νὰ σιωπήσει. Μήπως δὲν συμβαίνει πολὺ συχνὰ αὐτὸ καὶ σέ μᾶς, ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀναζήτηση καὶ ἀγώνα πολλῶν ἐτῶν ἀρχίζουμε ἀπροσδόκητα νὰ φωνάζουμε στὸ Θεό; Πόσες φωνές τότε δὲν προσπαθοῦν νὰ κατασιγάσουν τὴν προσευχὴ μας! Φωνές ἐξωτερικὲς καὶ ἐσωτερικὲς. Ἀξίζει, λένε, νὰ προσεύχεσαι; Τόσα χρόνια ἀγωνιζόσουν κι ὁ Θεὸς δὲν νοιάστηκε γιὰ σένα. Τώρα θὰ νοιαστεῖ; Τί νόημα ἔχει ἡ προσευχὴ; Ξαναγύρισε στὴν ἀπελπισία σου, εἶσαι τυφλὸς καὶ τυφλὸς γιὰ πάντα.

Ὅσο ὅμως μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀντίσταση τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι ἡ βοήθεια εἶναι πολὺ κοντά. Ὁ διάβολος ποτὲ ἄλλοτε δὲν μᾶς ἐπιτίθεται τόσο βίαια ὅσο ὅταν βρισκόμαστε ἓνα βῆμα πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ ἀγώνα καὶ ἔχουμε ἀκόμα δυνατότητα σωτηρίας, τὴν ὁποία ὅμως τελικὰ χάνουμε, γιατί τὴν τελευταία στιγμή ὑποχωροῦμε. Ὑποχώρησε, λέει ὁ διάβολος, βιάσου, προσπάθησε πάρα πολὺ, βγῆκες ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἀντοχῆς σου. Τελείωσε ἀμέσως, μὴν καθυστερεῖς, δὲν μπορεῖς νὰ ἀντέξεις περισσότερο. Καὶ τότε αὐτοκτονοῦμε σωματικά, ἠθικά, πνευματικά. Ἐγκαταλείπουμε τὴν ἀγώνα καὶ ἀγκαλιάζουμε τὸ θάνατο, τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἡ βοήθεια βρίσκεται δίπλα μας καὶ μποροῦμε νὰ σωθοῦμε.

Δὲν πρέπει νὰ δίνουμε σημασία σ' αὐτὲς τὶς φωνές. Ὅσο δυνατότερα ἠχοῦν τόσο πιὸ γερὰ πρέπει νὰ δενόμαστε μὲ τὸ σκοπὸ μας. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κραυγᾶσουμε τόσο, ὅσο χρειάζεται. Νὰ φωνάξουμε τόσο δυνατὰ, ὅσο ὁ Βαρτίμαιος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πέραγε δίπλα του. Ἡ τελευταία του ἐλπίδα βρισκόταν σιμὰ του, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸν περιτριγύριζαν ἦταν ἀπέναντί του ἀδιάφοροι ἢ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ σιωπήσει. Ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψη του δὲν εἶχαν θέση. Ἐκεῖνοι ποὺ περιτριγύριζαν τὸ Χριστὸ – καὶ ποὺ τὸν χρειάζονταν πολὺ λιγότερο- ἤθελαν νὰ ἀσχολεῖται μαζί τους. Γιατί αὐτὸς ὁ τυφλὸς καὶ βασανισμένος ἄνθρωπος νὰ τοὺς διακόπτει;

Ὁ Βαρτίμαιος ὅμως ἤξερε καλὰ ὅτι δὲν θὰ ὑπῆρχε πιὰ γι' αὐτὸν ἄλλη ἐλπίδα, ἂν ἔχανε κι αὐτὴ τὴν τελευταία. Ἡ βαθιὰ αὐτὴ ἀπελπισία τοῦ ἔγινε πηγὴ ἀπ' τὴν ὁποία ἀνέβλυσε μία πίστη, μία προσευχὴ γεμάτη ἀπὸ τέτοια πεποίθηση καὶ μία ἐπιμονὴ ποὺ ἔσπασε ὅλους τοὺς φραγμοὺς. Μία προσευχὴ πού, ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ἤχεϊ στὴν πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Γιατί ἡ ἀπόγνωσή του ἦταν τόσο βαθιά, ὥστε δὲν ἄκουγε καθόλου τὶς φωνές τοῦ πλήθους ποὺ τὸν πρόσταζαν νὰ ἡσυχάσει καὶ νὰ καθήσει στὴν ἄκρη. Καὶ ὅσο προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ

πλησιάσει τὸ Χριστό, τόσο περισσότερο κι αὐτὸς φώναζε: «Υἱὲ Δαυίδ, ἐλέησέ με». Ὁ Χριστὸς σταμάτησε, ζήτησε νὰ τὸν φέρουν μπροστά του καὶ ἔκανε τὸ θαῦμα.

Μποροῦμε νὰ διδαχτοῦμε ἀπὸ τὸ Βαρτίμαιο πρακτικά, τὸ πῶς μποροῦμε κι ἐμεῖς νὰ ἐξοικειωθοῦμε μὲ τὴν προσευχή. Ὅταν στρεφόμαστε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά στὸ Θεό, ὁ Θεὸς πάντα μᾶς ἀκούει.

Συνήθως δὲν ἔχουμε τὴν ἐτοιμότητα νὰ ἀρνηθοῦμε ἀμέσως ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὸ περιβάλλον μας καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουμε συνηθίσει νὰ ἐμπιστευόμαστε, μόλις διαπιστώσουμε ὅτι δὲν μποροῦμε πιά νὰ ἐξαρτώμαστε ἀπ' αὐτά. Βλέπουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα ὅσο καὶ ἂν ἀνακινήσουμε ἀνθρώπινα καὶ ἐπίγεια μέσα. Ἔχουμε ἓνα σκοπό. Ψάχνουμε γιὰ τὸ φῶς μας καὶ συνέχεια ἀπογοητευόμαστε. Αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ μαρτύριο, εἶναι ἀπόγνωση καὶ ἂν σταματήσουμε ἐκεῖ, ἔχουμε νικηθεῖ. Ἄν ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή, στραφοῦμε στὸ Θεό, γνωρίζοντας ὅτι μόνο ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει πιά ἀπομείνει καὶ τοῦ ποῦμε, «Σὲ ἐμπιστεύομαι καὶ παραδίδω στὰ χέρια Σου τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου, ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μου», τότε ἡ ἀπόγνωση μᾶς ἔχει ὁδηγήσει στὴν πίστη.

Ἡ ἀπόγνωση ὁδηγεῖ σὲ μία νέα πνευματικὴ ζωὴ, ὅταν ἔχουμε τὸ κουράγιο νὰ προχωρήσουμε βαθύτερα καὶ μακρύτερα, ἀναγνωρίζοντας ὅτι κεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε ἀπογοητευθεῖ δὲν εἶναι τὸ ὅτι τελικὰ χάσαμε τὴ νίκη, ἀλλὰ τὸ ὅτι μᾶς ἀπογοήτευσαν τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποίησαμε γιὰ νὰ φθάσουμε σ' αὐτή. Τότε ἀρχίζουμε νὰ βάζουμε θεμέλια μὲ ἓνα νέο τρόπο. Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ μᾶς ξαναφέρει σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ εἴχαμε ἤδη δοκιμάσει, τὸ ὁποῖο ὅμως τώρα, κάτω ἀπὸ τὴ δική Του καθοδήγηση, θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε μὲ ἐπιτυχία. Πρέπει πάντα νὰ ὑπάρχει ἀληθινὴ συνεργασία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου καὶ τότε ὁ Θεὸς χαρίζει φρόνηση, σοφία καὶ δύναμη νὰ κάνουμε τὸ σωστὸ καὶ νὰ βρίσκουμε τὸν ἐπιδιωκόμενο στόχο μας.

Πηγή: agiazoni.gr